

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 25

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
24 Iunie 1939

NAȘTEREA DIN NOU

Predică ținută la Radio în 28 Mai, în programul bisericii baptiste din Gary Ind. U. S. A. de I. T. Cocuț

Mă bucur că am din nou privilegiul să vestesc Evanghelia. Și vreau, iubiți ascultători, să vă vorbesc astăzi despre cel mai însemnat lucru din viața noastră. El e mai important decât nașterea și decât moartea, mai principal decât căsătoria și sănătatea. De el atâră soarta noastră veșnică. E vorba de nașterea din nou. Isus i-a spus lui Nicodim: „Trebuie să vă nașteți din nou”.

Dar, să ne înțelegem mai întâi de ce este vorba, căci există foarte multe păreri greșite cu privire la nașterea din nou. Tocmai alaltăieri, pe când discutam cu un prieten foarte inteligent despre mântuirea sufletului său, mi-a spus că nașterea din nou e botezul. De sigur, el era greșit. Sunt însă, alții care cred că a fi născut din nou, înseamnă a te sili să devii tot mai bun, a te trudi să te scapi de tot mai multe patimi și păcate. Și ei sunt greșiți. Nimeni nu se poate naște pe sine din nou. Dacă ar fi așa, Hristos n'ar fi trebuit să vină pe pământ.

Poate cea mai bună cale de a ne lămuri asupra acestui subiect, e prin niște pilde sau exemple.

Când am stat odată în Londra, o familie baptistă de acolo mi-a dăruit una din cele mai minunate cărți englezești din lume. Un mare criminal japonez își povestește în ea viața sa. Te uimești de răutatea acestui om când îi citești cartea. Omora oamenii ca pe muște. Era o adevărată fiară sălbatică. Nici chiar față de soția și de copiii lui n'avea nicio simțire de bunățate și milă. A fost arestat de autoritățile japoneze și osândit la moarte pentru uciderile și furturile sale.

Atunci ura sa față de oameni a devenit și mai mare. Nimeni nu se putea apropia de el. Era ținut

totdeauna în lanțuri. Urla de neceaz că nu poate ucide pe judecătorii care l-au condamnat la moarte. O misionară s'a apropiat cu greu de el și i-a dat un Nou Testament. El l-a deschis să-l citească. A nimerit peste istorisirea răstignirii lui Hristos. Nu mai auzise despre Isus niciodată, dar a observat repede că Isus e un om foarte bun. Totuși și pe el lumea îl osândește la moarte. Cettind, aștepta din clipă în clipă ca Isus să izbucnească în blesteme împotriva celor ce-L chinuiau. A rămas însă, mirat când a văzut că El tace. În clipa în care Isus era pironit pe cruce, El a început să strige în rugăciune: „Tată, iartă-i, că ei nu știu ce fac!” Această rugăciune a lui Isus pentru dușmanii Lui, a frânt inima criminalului. El a început să plângă și să se roage. În acele momente el și-a dat lui Hristos inima și viața sa. O mare minune s'a întâmplat atunci. Viața lui a fost schimbată. Din acea minută cel mai mare criminal al Japoniei a devenit un sfânt. Chiar și fața lui s'a schimbat. O bunățate, o pace, și o bunăvoință s'a așezat pe chipul și în sufletul său. Vă întreb eu, iubiți ascultători: „Ce s'a petrecut în inima acestui ucigaș în clipa în care s'a predat lui Hristos? S'a întâmplat marea minune a nașterii din nou. De sigur mintea omenească nu poate pătrunde în toate adâncimile acestei lucrări. Totuși știm următoarele lucruri:

1. Criminalul acesta a deschis ușa vieții sale prin credință și a lăsat ca Hristos să intre în ea. El s'a predat lui Hristos cu totul.

2. Hristos n'a șovăit o clipă, ci a intrat în această inimă deși ea era stricată cu totul. Vreau să nu fiu înțeles greșit. Eu nu vorbesc figurativ sau în pilde. Isus însuși

intră într'adevăr în inima celui ce se predă Lui.

4. Dar Hristos n'a venit în inima sa ca să plece, ci să stea. El a venit să rămână în viața păcătosului și să reproducă în ea chipul Său. O unire sfântă s'a făcut între Hristos și sufletul pocăit. El putea spune: „Trăiesc, dar nu eu, ci Hristos trăiește în mine”. Da, Domnul rămâne toată viața în inima credinciosului și își continuă lucrarea Sa de sfințire.

Iată deci, ce este nașterea din nou: o schimbare launtrică, făcută de Hristos prin Duhul Său în clipa în care ne predăm Lui. Ea face dintr'un om păcătos un sfânt, dintr'un desfrânat un om curat, dintr'un ucigaș un om bun, dintr'un bețiv un om treaz, dintr'un fiu al diavolului un fiu al lui Dumnezeu.

Pe vremea când eram predicator la Buteni, era acolo un mare bețiv. Trăia mai mult în cărciumă decât acasă. Bea atâta până mergea acasă în patru picioare, ca animalele. El a venit la biserică baptistă și a auzit vestea Evangheliei. În lumina ei, s'a văzut un mare păcătos. S'a pocăit de păcatele sale și a primit pe Hristos în inimă. Atunci a devenit un om nou. Puteți să mergeți la Buteni să-l vedeți. E cel mai treaz, mai înfrânat și mai așezat om. Cum s'a putut face această schimbare în viața lui? Hristos a luat inima lui în stăpânire, a rupt cătușile păcatului și i-a dat putere să devină biruitor contra ispitelor.

Ah, iubiți ascultători, nașterea din nou e cea mai mare minune de pe pământ. Trăim într'o lume buimăcită, desorientată și sbuciumată. Sceptrul războiului scâpănește asupra ei. Conducătorii popoarelor luptă cu multă râvnă să

(Continuare în pag. 8-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 25. Sâmbătă 24 Iunie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blănduziei 4

DELA REDACȚIE

Impreună cu acest număr al FARULUI expediem și CALAUZA Nr. 3 acelor care o au abonată pe un an. Frații care o au abonată, ne scriu că le duce multă bucurie și învățatură sufletească. CALAUZA e într'adevăr o bună și trebuincioasă călăuză a fiecărui creștin baptist, interesat de lucrul Evangheliei. Ea e mâna dreaptă a învățătorului școlii duminicale, ea e ajutorarea conducătorilor tineretului și societăților soroților din toate bisericile. Deci, abonați-o cât mai curând, trimițând 12 lei la casierul Farului și veți avea Călăuza până la sfârșitul anului.

Lecțiunile Tineretului din acest număr de Călăuza sunt foarte bogate și instructive. Încearcați să le citiți și veți găsi în ele multă hrană spirituală. La fel Lecțiunile Femeilor conțin o mulțime de întrebări, care constituie un bun exercițiu sufleteș și oțelesc aducerea aminte a soroților ocupate toată ziua pe la lucru.

Sprrijiniți-ne în facerea abonamentelor! Se împlineste un jumătate de an și abonamentul multor frați expiră. Pentruce vreți să vă ștergem din rândul abonaților? Abonamentul e așa de ieftin! Reînnoiți-l și împreună cu el trimiteți și alte abonamente noi. Noi vă suntem foarte recunoscători pentru lucrul depus în acest scop și vă dorim și de acum înainte harul și binecuvântarea Domnului. Deci la lucru cu Dumnezeu și pentru El!

PENTRU VINDECAREA soției unui predicator baptist, o biserică baptistă română a dăruit, prin fratele Istvan Andrei, suma de 300 lei; sumă, care s'a primit de către cel în drept cu mulțumită.

Sfințenie cu orice preț

de M. Dumitrașcu

„Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și lapădă-l dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.

Matei 5,29—30.

Cuvintele de mai sus, rostite de Domnul Isus, au devenit faimoase și au stârnit felurite discuții și interpretări. Unii, luând înțelesul lor literar și practicându-le, au săvârșit monstruoziități.

Sunt mai bine de zece ani de când în București un om sdruncinat la minte din cauza beției s'a dus într'o casă de rugăciune, de unde, după vestirea Evangheliei a cumpărat un Nou Testament și citind în el a dat peste cuvintele de mai sus și cum mîntea lui era tulbure și crezând că mâna lui cea dreaptă, e cauza păcatului său, a luat toporul, și-a așezat mâna pe un butuc de lemn și a tăiat-o ca să scape de păcat. Ce nebuni, veți zice, și așa e, dar sârmanul om, dacă n'a avut cine să-l călăuzească în adevăratul înțeles al acestor cuvinte, a făcut așa cum a înțeles el.

Mulți oameni neînțelegând aceste cuvinte și sperîndu-se de asprimea lor, se depărtează tot mai mult de Dumnezeu și se afundă tot mai mult în păcate, căci spun că nu pot să-și scoată ochii și nici să se slujească singuri, ca să nu mai păcătuiescă, așa că mai bine rămân cum sunt, ce-o fi, o fi, mai bine în iad decât schilod pe pământ. Dacă ar prinde ei înțelesul duhovnicesc al acestor cuvinte și gândul Domnului când a spus aceste vorbe desigur n'ar vorbi așa.

Dacă s'ar fi spus că altul să-și scoată ochiul sau să-și taie mâna ori piciorul, dacă nu vrei să săvârșești un anumit păcat, ar mai fi mers, căci bucuroși, cei mai mulți credincioși preferă să li se scoată un ochiu sau să li se taie o mână ori un picior și chiar trupul întreg să fie nimicit, dar să rămână credincioși Mântuitorului lor, căci știu ce-i așteaptă dincolo în cealaltă lume, în lumea dreptilor; dar aici se spune că singur să-și scoți ochiul, să-și tai mâna ori piciorul, în cazul când aceștia te-ar împinge la păcat. Și chiar dacă am face lucrul acesta ca să nu mai păcătuim, oare am scăpa de păcat și de înclinarea spre păcat? Hotărît că nu. Păcatul sau pornirea spre păcat nu stă în ochiu, mână sau picior, ci în inimă, în firea veche, stricată pe care o moștenim dela Adam și nu scăpăm de ea chiar dacă ne-am schilodit cu totul.

Domnul însă s'a îngrijit și ne-a dat în cuvântul Său adevăratul înțeles al celor spuse de El — Apostolul Pavel, în suslat de Duhul sfânt ne dă înțelesul clar

când scrie credincioșilor din Colos, (epistola către Coloseni 3:5—10): „De aceea, omoriți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia care este o închinare la idoli”... „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânia, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v'ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v'ați desbrăcat de omul cel vechiu, cu faptele lui, și v'ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut”.

Iată deci înțelesul adevărat al celor spuse de Domnul Isus: să omori pornirile și patimile păcătoase prin desbrăcarea omului cel vechiu (firea veche) și îmbrăcarea cu omul cel nou (Hristos). „Căli în Hristos v'ați botezat, cu Hristos v'ați și îmbrăcat”. Desbrăcarea de omul cel vechiu nu se face prin botez, ci prin primirea Domnului Isus în inimă, ca Mântuitor și Domn.

Apostolul Pavel mai spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și s'a dat pi Sine însuși pentru mine”. Galateni 2,20.

Deci ochii, mâinile și picioarele și întrecaga ființă nu mai lucrează pentru păcat — Sunt moarte pentru păcat și vii pentru Dumnezeu — Vedem cu ochii, dar nu pentru a păcălui. — Lucrăm cu mâinile, dar nu pentru păcat, umblăm cu picioarele, dar nu pe calea păcatului.

Și apoi Domnul Isus a voit să mai spună că cei ce își iubesc sufletul și voiesc să ajungă în cer, trebuie cu orice preț să aibă sfințenia vieții.

Aвраam, supranumit prietenul lui Dumnezeu, cu prețul părăsirii țării, rudelor și a familiei sale urmează chemării lui Dumnezeu, prin credință. — cu orice preț ascultă de Dumnezeu, chiar și cu prețul lui Isaac, micul copil făgăduit de Dumnezeu, căci se încredea în Domnul și această credință i-a fost socotită ca neprihănire.

Moise preferă mai bine să fie 40 de ani în urma oilor lui Ietro, în pustie, decât în palatul fiicei lui Faraon, în lux și belșug, pe când poporul lui Dumnezeu era supus la munci și umilințe grosolane. A fost un preț mare hotărîrea lui de a împărtăși soarta poporului său, dar a avut ochii prониți spre răsplătirea lui Dumnezeu și nu s'a înșelat.

Ioșiș a preferat mai bine 2 ani închiisoarea rea decât brațele păcătoase ale unei femei stricate. Cu orice preț el n'a voit să păcătuiescă înaintea Domnului.

(Continuare în pag. 6-a)

AJUTĂ ȘI FĂRĂ BANI!

de Ioan Durostoreanu

Mulți oameni, stăpâniți de sentimente nobile, fac marea greșală de a gândi că nu pot ajuta pe semenii lor, pentru că nu au bani. Ei privesc cu o oarecare ciudă la acei oameni bogați, care pot lua cu ușurință povara prea apăsătoare a unui sărac. Privesc atunci neputincioși și îndurerăți — cu mâinile legate de propria lor sărăcie — la mizeria pe care o văd în jurul lor, și nici nu bănuiesc că se poate ajuta și face bine altora și fără bani.

Fără îndoială, sunt cazuri, când numai cu ajutorul banilor poate fi ajutat cineva, dintr-o mare nevoie sau suferință. Ori câtă dragoste creștină, sinceră, am avea, cu ea nu se poate plăti chiria văduvei împovărată de o grămadă de copii, nu se poate cumpăra medicamente bolnavului, nici nu se poate procura ghetete orfanului. Atâta vreme cât va domni păcatul și mizeria în lume, sărăcia va cere ajutor la ușa casei noastre; iar cine poate să ajute, e dator să o facă (I Ioan 3:17).

Dacă sălășluiește în inima noastră adevărata dragoste pentru Hristos, atunci se va naște în noi — în mod firesc — dragoste pentru frații Săi mai mici, în suferință. Pe Isus personal, nu-L putem ajuta cu nimic. El nici n'are trebuință de darurile noastre! Dar ai Lui se găsește în jurul nostru, și *ceea ce facem unuia dintre frații Săi neînsemnați, Lui îi facem!*

De aceea, pentru un ajutor adevărat, banii sunt necesari, și cine îi are, trebuie să-i folosească cu creștinească discreție — să nu știe dreapta ce face stânga — în scopul de a micșora, în mică parte, nevoile semenilor săi chinuți. Totuși, să nu ne înșelăm asupra faptului, căci în nouă cazuri din zece, nu ne trebuie bani pentru a sări în ajutorul apropiatului nostru.

„*Aur și argint nu am, dar ceea ce am, aceea îți dau!*”, a spus apostolul Petre către ologul care cerșea la Poarta Frumoasă a templului. Și darul său a întrecut de mii de ori valoarea aurului și argintului, căci în numele lui Isus, ologul recăpătă puterea picioarelor sale. Și oare, nu era acest dar mult mai prețios decât toate pomenile pe care le-ar fi putut căpăta ologul vreodată?

Această întâmplare minunată, ne învață că există și alte feluri de daruri, mult mai valoroase decât aurul și argintul. Dacă reușești să umpli cu speranțe noi și noi puteri de viață, inima des-nădăjduită a unui semen de-al tău obosit de viață, încât își scutură des-nădejdea amortitoare și pășește din nou, voios, în rândul luptătorilor, atunci înseamnă că i-ai făcut un mai mare serviciu decât dacă ai fi băgat mâna în pungă și l-ai fi ajutat cu un dar bănesc, ca el să-și ur-

meze mai departe firul des-nădejdiei sale întunecate.

Acea compătimire slăbănoagă, care șade la patul suferindului, scaldat în lacrimi de înduioșare, dar nu se pricepe să-i împartă nici mângăiere, nici speranță, nu este adevărata milostivire; căci aceasta procedează deopotrivă de înțelept ca și plin de duioșie, căutând să însuflească noi puteri sufletești celui suferind, ca să-și poată purta suferința cu răbdare și biruință.

În cele mai multe cazuri, nu acela dă cel mai bun ajutor, care ajută altuia la purtat crucea, ci acela, care înviorază curajul căzut al obositului purtător de cruce, și care înflăcărează din nou puterea sa gata de piere. Căci, îndatorirea noastră de căpetenie pe acest pământ nu este de a ne strecura prin viață cât mai comози, fără luptă, fără cruce, fără suferință; ci, fiecare experiență amară și dureroasă, trebuie să ne servească pentru maturitatea și întărirea caracterului nostru. Crede, că este mult mai însemnat ca fiecare om să biruiască prin luptele sale proprii și să învețe să poarte propria sa povară. Deci, nu încerca neiodată să iei de pe umerii altuia crucea, pe care i-a hărăzit-o Domnul s'o poarte.

Ochiul plin de dragoste al Domnului, veghează ca nimeni să nu fie încercat peste puterile sale. El îngrijeste ca alinarea să sosească la timp potrivit. De aceea, dacă intrăm cu ajutorul nostru în orice moment greu din viața apropiatului nostru, cădem în primejdia de a zădărnici gândurile de creștere duhovnicească ale lui Dumnezeu. De mii de ori este mai bine să dăm unui om de lucru, prin care să-și poată câștiga pâinea sa cea de fiecare zi, decât să-i dăruim pâine și să-l obișnuim astfel la lenevie. Dacă primul caz îl îndeamnă la activitate bărbătească, al doilea caz îi sleiește puterile și mai distruge și învățătura pe care Dumnezeu ar vrea să i-o dea.

Dacă lucrezi singur problemele de aritmetică și compui singur lucrarea scrisă a copilului tău, crede-mă, că i-ai făcut un rău serviciu. La ce îi folosește lucrările? La nimic! Tu îl păgubești cu adevărat, dacă îi dai în lături toate greutatețile din drum. Mult mai bine este să-i trezești plăcerea, bucuria și interesul pentru deslegarea problemelor; căci cunoștințele câștigate prin propriile sale eforturi, îi vor fi un câștig permanent. Numai ceea ce și-a însușit prin muncă încordată, personală, rămâne proprietatea sa lăuntrică. Afară de acestea, încordarea de a birui greutatețile, îi oțelește darurile spirituale și o biruință câștigată personal, îl umple de dorul aprig al luptei.

Acest principiu stăpânește în toate pri-

vințele viața; printr'un ajutor lipsit de chibzuință îi stricăm pe alții. Viața este o școală mare, iar lecțiile sunt: osteneală și greutate, lupte și suferințe, prin mijlocirea cărora trebuie să ajungem oameni viteji și nobili.

De aceea, omul care a cuprins rostul vieții sale în a ajuta și mângăia, în a trece prin viață cu inima voioasă și plină de nădejde, și în a împărtăși fiecearuia care îi încrucișează cărarea, ceva din bucuria și încrederea sa, este pentru sine și pentru oamenii săi o adevărată binecuvântare. Darurile bănești aduc o ușurare trecătoare a nevoii, trezesc în schimb cu atât mai puternic slăbiciunea și descurajarea, când efectul lor a dispărut. Cine trezește însă pe aproapele său la un nou impuls al vieții și la un nou avânt al luptei, acela i-a făcut într'adevăr un bun și prețios serviciu.

Astfel, și fără bani putem împărtăși binefaceri nenumărate, adevărate și permanente, în lumea aceasta grozav de egoistă, de rece, de brutală și de întunecată.

Întinde sufletului care s'a poticnit și a căzut, mâna ta prietenoasă și ajută-l să se ridice! Insuflă inimilor șovăitoare și des-nădăjduite un nou curaj de viață, încât ele să-și repună cu îndrăzneală povara vieții pe umeri și să se înroleze iarăși în rândurile luptătorilor pentru cunună. Imparte mângăiere și înviorare acolo, unde puterile vor să amortescă sub apăsarea îngrijorării și a durerii. Întărește mâinile obosite și picioarele șovăielnice, care abia se mai târăsc. Fiecărui om pe care-l întâlnești în cale, ușurează-i viața — nu luându-i povara — ci întărindu-l ca să o poarte mai ușor! Mai târziu se va vedea că, din ființa noastră a poruit și a pătruns în vietile altora mai multă binecuvântare, decât dacă am fi împărțiat o viață întreagă, aur și argint în jurul nostru.

Pentru asemenea servicii personale, nu există holare. Totdeauna se găsește mii de ocazii de a împărția din darul dragostei; prin o mică atențiune, printr'un cuvânt de dragoste, printr'o întimpinare prietenoasă, printr'un ton mai cald al salutării, care atinge atât de binefăcător inima omenească; adică, prin felul nostru de a fi, de a vorbi, de a proceda.

Iată, întâlnim pe stradă un prieten chinat de grijuri. Mersul și privirea lui îl trădează. Ne oprim o clipă pentru a-i spune un cuvânt înviorător, — și așa de duios, ca un cânt ceresc va răsună ecoul cuvântului nostru ziua întreagă, în inima sa.

Sau, drumul nostru se încrucișează cu cel al unui tânăr aflat în primejdia de

(Continuare în pag. 4-a)

India

Alexandru Duff

S'a născut în anul 1806, la 25 Aprilie, din părinți credincioși, care neconținut revărsau asupra lui influența divină, izvorită din legătura intimă cu Dumnezeu. Afară de aceasta îl îndemneau să citească și să gândească mai mult la lucrurile veșnice care nu se văd cu ochii trupești.

Experiența mântuirii. La vârsta de 13 ani, micul Alexandru a trecut prin experiența mântuirii. Într-o noapte a avut un vis grozav, i se părea că a venit „Ziua Judecării”. A văzut mulțimea de oameni, popoare, stând în fața marelui Tron alb. Atunci și-a auzit sentința de condamnare la pedeapsă veșnică. S'a trezit îngrozit, tremurând puternic, ca și când ar fi venit din fața judecării divine, și s'a întrebat: „Ce va fi cu mine în viitor?”

Căzând în genunchi, s'a rugat fierbinte după mântuire. Atunci i-a venit în inimă asigurarea puternică, că e mântuit prin credință în Cel ce a murit pe cruce pentru el.

Chemarea misionară a simțit-o după ce terminase studiile sale teologice, fiind în legătură cu alt misionar din India.

Lucrarea misionară din Calcuta. Alexandru Duff, împreună cu soția sa, în anul 1830, au ajuns în Calcuta. Aici, cu ajutorul unui prieten obținut un post de profesor de limba engleză. În curând numărul elevilor deveni foarte numeros. După patru luni, elevii lui citeau Biblia în limba engleză. Scolarii lui erau și oameni, femei inteligente, care nu odată șopteau: „cât de mare și minunat este profesorul creștin. După scurt timp, 10 din ei primiră pe Hristos.

Atunci au început persecuțiile și excomunicările creștinilor din castă (din toate drepturile țării). Apoi începu să predea lecții de medicină la aceeași școală, unde iarăși au început să vie la Hristos alți indieni. Fiind urmărit de poliție, a fost nevoit pentru scurt timp să revie în Anglia. Reîntors în India în 1855, Dumnezeu a început să cerceteze India. Treziri mari și multe au început să apară pretutindeni. Dușmanii lui Hristos au încercat să înăbușe flacăra Evangheliei, dar totul fu în zadar. Astăzi Creștinismul crește mereu, având acolo bi-

seriei cu câte 2000 membri.

În anul 1871, în vârstă de 67 ani, părăsește pentru totdeauna India. Viața sa trupească slăbise mult, totuși, ajuns în Anglia fu rugat pretutindeni să povestească despre marile lucruri pe care le-a făcut Domnul, prin el, în India.

În anul 1878 în 12 Februarie i-a venit ceasul binecuvântat, pe care mult l-a așteptat, să ajungă în casa lui Dumnezeu.

Răsplata muncii lui nu poate fi niciodată cântărită nici plătită, de oameni mici, căci el s'a predat complet lui Hristos, jertfindu-se

zi și noapte pentru mântuirea popoului indian.

În Farul Creștin din 10 Iunie 1939, la Pagina Bucovinei și Basarabiei, sub titlul „Slujitorii și serviciile bisericesti”, la ultimul alineat, s'a făcut o greșală și anume: În loc de: „Noi nu credem că punerea lui la o parte sau împuternicirea se face prin rugăciune, ci mai mult prin semnul punerii mâinilor”, citește invers: „noi nu credem că punerea lui la o parte sau împuternicirea se face prin semnul punerii mâinilor, ci mai mult prin rugăciune și alegere”.

AJUTĂ ȘI FĂRĂ BANI

(Urmare din pag. 3-a)

a rătăci cărarea dreaptă a vieții. Un cuvânt al grijii, al interesului nostru cald, al sfatului plin de dragoste, rostit din gura noastră, îl va putea opri dela cădere.

Astfel, vom găsi chiar în timpul celei mai mari și mai serioase activități, ocaziuni destule, pentru a face servicii de dragoste aproapelui nostru.

Dacă folosim bine aceste prilejuri, vor rămări pe urmele pașilor noștri flori bine miroitoare, și sufletul aproapelui nostru va vibra de acorduri cerești, la atingerea noastră.

Se istorisește despre *Leonardo da Vinci* că, pe când era copil, a cumpărat într-o zi toate păsările care se vindeau în colivii, pe străzile Florenței, și le-a redat libertatea. O trăsătură rară de caracter într'un băiat — dovadă netăgăduită a unei inimi nobile și calde de dragoste!

Cine își ține bine deschise ochii, va găsi pretutindeni pe strada vieții asemenea păsările închise, pe care le poate elibera; bucurii legate, ale căror legături numai dragostea gata de ajutor, le poate deslega.

Berzele, bătrâne șboară, la primele încercări de șor ale puilor lor bine hrăniți, pe sub ei, pentru a-i feri de prăbușire; iar când glontecele atinge pe una din ele, berzele mai puternice se îndreaptă spre cea rănită, pentru a o purta mai departe pe aripile lor.

Apropie-te și tu de sufletele 'obosite și frânte, sprijinește-le, ajută-le înainte! Când păcatul și dăvarea rănesc pe aproapele tău în adâncimea ființei sale, stai alături de el, ridică-l, salvează-l!

Într'adevăr, dragostea gata de a ajuta, de a salva, găsește pretutindeni un câmp nemăsurat de lucru.

Am auzit pe cineva spunând următoarele despre un tâmplar, creștin adevărat:

el, n'am pomenit de când trăiesc. Nu știe să predice, nici nu încearcă, căci ar chinui pe ascultători; bani nu prea are, dar „Jată un bărbat rar! Atâta bine cât face îndată ce se mulă cineva prin apropiere. Tâmplarul nostru e prezent pentru a-i ura un „bun venit” și pentru a-i da o mână de ajutor.

Dacă intră un străin în casa de rugăciune, el l-a și văzut, și-i oferă cel mai bun loc — pe al său. Dacă se îmbolnăvește cineva în împrejurimi, el e la căpătâiul bolnavului, și-i dă o puternică mână de ajutor. Mi-am spus: de aceea sădește și îngrijește el și nevasta lui, așa flori frumoase în glastre, ca să aibe ce dărui bolnavilor în timpul iernii. Pentru fiecare copil de pe stradă, el găsește un cuvânt prietenos. Să privești odată căruciorul său, când merge fără marfă — toți copiii din mahala sunt ureați într'insul! Cred că acesta are darul înăscut de a ajuta pe alții, cu fel de fel de mărunțisuri. Mie îmi face o deosebită plăcere, când îl zăresc chiar de departe!”

Și așa, noi toți putem călca pe scorbura sârmanului nostru pământ, ca răspânditori de binecuvântare.

Oare, compătımirea, curajul, mângăierea, speranța, nu valorează mai mult decât tot aurul? De aceea, nu dărui numai banul tău — dăruiește-te pe tine însuși! Da, orice ai dărui — cu fiecare dar, dăruiește și o părticică din partea cea bună a sufletului, inimii și ființei tale, căci, darul fără dăruitor, nu valorează nimic!

Hristos n'a dărui niciodată bani, și totuși, fiecare om care s'a apropiat de El în credință, a plecat mai bogat, mai înfăurit, căci El a dărui dragostea și dragostea este moneda cea mai strălucitoare care s'a bătut vreodată.

Și, care dintre copiii lui Dumnezeu e oare atât de sărac, încât n'ar putea dărui dragoste?

Oameni „de aceeași inimă”

de D. Pascu

Filipeni 2:19-24.

E greu să cauți și să găsești oameni de aceeași inimă cu tine. Poți găsi oameni de aceeași culoare, statură, interese, dar oameni „de aceeași inimă”, bătrânul apostol ne spune, că i-a trebuit o viață întreagă, pentruca să-l caute și găsindu-l, i-a devenit bucuria bătrâneții.

Cu toată greutatea în care constă găsirea omului de aceeași inimă, ei se găsește, câteodată fiind de aceeași vârstă, și în multe cazuri, lungi șire de ani fi despart, dar același gând, aceleași bătaii de inimă, pun alături de omul cărunt, pe tânărul care abia începuse să vadă, să încerce viața. Pentruca să se poată spune despre doi sau mai mulți oameni că au aceeași inimă, trebuie ca ei să fi trecut alături prin focul multor încercări care i-au topit laolaltă și i-au ajutat să producă lucrări, opere care au ieșit din aceeași inimă. Pe astfel de oameni, greutățile, necazurile, îi unesc tot mai tare, realizarea lucrărilor mari și grele le mărește vigoarea de a alerga spre ținta comună unde le strălucește coroana ce ar fi fost cu neputință de câștigat, alergând pe alte căi, sau prin alte mijloace, deosebite de acela de a avea aceeași inimă.

David și Ionatan

Regatul lui Saul abia se întemeiasă și deja la apus, nori negri vesteau furtuna. Pe coasta Mării Mediterane începuse să-și ridice capul un popor războinic, Filistenii. Saul, cu toată statura lui înaltă, cu tot curajul său războinic, era prea slab de a face față luptelor purtate de acești Filistenii. Pe de altă parte, Saul nu stăpânea decât peste o parte mică din aceea ce îi fusese promis lui Avraam, și deci trebuia să apară cei ce vor duce planul lui Iehova la îndeplinire. Lucrul era prea mare ca să poată fi făcut de o singură persoană. Pericolele erau prea mari să fie înfruntate de către un om și trebuiau mai multe forțe, mai multe brațe, mai multe gânduri, dar aceeași inimă.

Și s'au găsit doi tineri. Auzi ce spune scriitorul, care ne istorisește viața lor: „...și de atunci sufletul lui Ionatan s'a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a

iubit ca pe sufletul din el” (I Samuel 18:1).

Doi oameeni mari, mari în ochii unul altuia, și poate prea mari, pentruca noi cei mici să-i putem înțelege, și-au unit sufletele, care acum nu mai sunt două, ci „aceeași inimă”, și au plecat să sufere împreună, să slujească același țel comun, Patria.

Istoria Israelului nu cunoaște zile mai pline de glorie ca și domnia lui David, și acesta când plânge pe Ionatan, spune: „...tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată”.

David și cu Ionatan și-au găsit rostul în aceeași inimă comună din bătăile căreia au ieșit biruința și mărirea poporului Israel. Nu putem nici să ne închipuim pe unul fără celalalt și știm că, dacă nu și-ar fi unit sufletele, gândurile, fiecare aparte n'ar fi putut face acele opere, ce de fapt le-au încununat prietenia.

Pavel și Timotei

Dar ce armonios sună aceste cuvinte, când sunt rostite de către apostolul Pavel: „aceeași inimă”. Un om cu o educație ca și a lui Pavel, născut din părinți farisei, cu un trecut strălucit pe câmpul Evangheliei, serie astfel despre un om tânăr, care nu s'a urecat pe Areopag cu filosofii, nu a făcut pe guvernatorul Felix să se cutremure și nu se putea măsura cu dânsul, în niciuna din asemenea fapte mari.

Totuși Pavel ține la el și îl arată ca și pe unul foarte aproape de inima sa. Timotei a capturat inima apostolului și acesta, în momentele grele din închisoare, se bucura că a găsit pe cineva de aceeași inimă cu el și care va face lucrările întocmai ca și apostolul.

În primul rând, predicarea Evangheliei pentru apostolul Pavel, era o patimă sfântă. În epistola către Romani spune că are „o vie dorință” de a predica Cuvântul sfânt. Vorbind despre Timotei, pomenește despre „râvna lui încercată”. Acest tânăr a fost examinat de cea mai ageră mințe și a fost găsit bun. Viața lui a fost lipsită de mândrie, lipsită de orice fel de egoism, ea avea un singur rost și rostul acesta a fost Hristos și Evanghelia Lui. În acest Hristos, s'a întâlnit cu bătrânul erou, pe câmpul Evangheliei,

și au devenit „aceeași inimă”. Din cele descrise aici, în legătură cu Timotei, reiese că acesta ar fi avut ocazia să-și facă rost de bunuri pământești, era pregătit pentru viață, și putea să se avânte sus, în lumea banilor și a gloriei; dar, el a rămas lângă Hristos și Evanghelia Sa, socotindu-le pe toate celelalte gunoii. Și aici a fost atât de bine înțeles de cel ce a fost gata să piardă totul, ca să poată câștiga pe Isus.

Apoi Pavel mai spune despre Timotei că a lucrat, alături de dânsul, „ca un copil cu tatăl lui”. Un tânăr atât de minunat, privește pe bătrânul lui prieten ca și pe un tată, îl respectă, îl ascultă și îl iubește ca și pe un tată. Pavel este la închisoare și se simte fericit, pentrucă are alături de el pe cineva, care îi este ca și un copil și când lipsește dela închisoare, îi serie în ep. II Timotei 4:9; să vie curând înapoi, cu Marcu, și să aducă vesti proaspete de pe câmpul Evangheliei.

Apoi, Pavel mai spune despre Timotei că, acesta lucra ca și un rob pentru înaintarea Evangheliei. Robul din vechime, era în puterea stăpânului pentru toată viața. Și Timotei era evanghelistul, martorul lui Isus, pentru toată viața. Cât de mult se aseamănă și în această privință cu apostolul Pavel, care spunea că are o datorie, de a predica Evanghelia tuturor. Robul nu poate căuta după foloasele sale, nu poate trăi nicio clipă după voia sa. Stăpânul ia folosul, și voia stăpânului a fost deviza sa. Pavel, vorbind despre Timotei, că acesta caută folosul Evangheliei, folosul lui Hristos, și aici se întâlnesc și se cunosc că dispun de „aceeași inimă”.

Pilda noastră este Hristos

Domnul Isus vorbea mereu despre voia Tatălui, și prin aceasta despre unitatea cu Tatăl. Lucrarea Sa era lucrarea Tatălui.

Și apostolul Pavel ne cheamă ca să luăm în inimă, în lăuntru nostru, gândul lui Isus. Și tot în această epistolă el spune că dorește să se facă asemenea lui Hristos. Asemenea lui Hristos, în ce privește viețuirea curată, în ce privește atitudinea lui Hristos față de oameni, și în ce privește sacrificiul, moartea lui Isus.

(Continuare în pag. 6-a)

Din lumea largă

Starea cerealelor în țara noastră în anul acesta se prezintă destul de bine, afară de ovăz, din care vom avea puțin. Și viile vor aduce rod îmbelșugat.

Până în iuna Aprilie, în anul acesta, România a vândut străinătății 675 tone cereale și leguminoase.

Anglia va putea și în timp de războiu fabrica avioane, și anume 40 de mii pe an. Pe timp de pace ea poate fabrica 1000 avioane pe lună, care au o viteză de 459 km. pe oră.

Din Palestina. Arabii nu vor să se liniștească. Ei doresc să fie singuri stăpâni în Palestina. Acum încep să se lupte și cu armatele englezești puse de veghe și să facă ordine. Trupele englezești au nimicit două cete de arabi.

În Cehia se iau măsuri contra evreilor. De pildă, s'a interzis pe viitor cehilor de a întreține orice fel de relații cu evreii și evreilor li s'a interzis de a lua parte la manifestațiile naționale cehe.

Evreii din Austria trebuie să-și schimbe numele. Toți evreii din Austria vor trebui să se prezinte la poliție pentru a primi numele pe care au dreptul să-l poarte. Afară de aceasta, evreii vor trebui să confirme organelor polițienești că au adăugat la pronumele lor iudaice și numele generic de Israel sau Sara.

Germania se străduiește să-și facă fortificații în partea de răsărit a țării și mai ales în Prusia orientală. În vederea acestor lucrări, concesiunile anuale au fost amânate până la Crăciun. Funcționarii serviciilor de recrutare au înscris și pe muncitorii găsiți pe stradă ca la nevoie să fie și ei înțrebuințați la construirea fortificațiilor.

Spania și Italia sunt prietene bune. Șeful aviației spaniole a declarat că Spania va interveni în caz dacă Italia ar fi amenințată.

Italia a aprobat suma de 2 miliarde lire italiene, pentru punerea în valoare a Albaniei. O parte din aceasta sumă va fi întrebuințată pentru diferite construcții și altă parte pentru îmbunătățirea terenurilor pentru agricultură.

Germania vrea să i se alipească orașul Danzig. Dar, nici Polonia nu vrea să cedeze. Dr. Göbbels,

ca reprezentat al d-lui Hitler, a vizitat orașul și cu această ocazie a vorbit în fața mulțumii, spunând, că doriința populației germane din Danzig e alipirea la Germania. Pe de altă parte, un ziar

al minorității germane din Lodz, cere Danzigul pentru Polonia, făcând apel la toți marii comercianți și industriași germani din Polonia să lupte, pentru ca portul Danzig să rămână Poloniei.

ÎN ZIUA DE ÎNĂLTAREA Domnului, s'a ținut în Seitin căsătoria religioasă a fr. Ștefan Pop cu sora D. Băcican. Actul cununiei a fost oficiat de fr. Truța L., ajutat de fr. S. Cioanca, lucrătorul raionului. A luat parte mult popor, precum și muzica și corul din Nădlac și cel din Pesac, împreună cu cel din loc, care nu cântă spre slava Domnului.

INMORMANTARE ÎN LUPENI. La 11 Mai a avut loc înmormântarea fr. Florea Ioan în vârstă de 61 de ani.

La serviciul religios au vorbit din Cuvântul Domnului frații Pop Carol, Victor Teodosiu și Ioan Rusu. A cântat corul fraților unguri și români din loc.

Fratele a fost un bun creștin timp de 21 de ani, cât a servit pe Domnul.

Înainte de moarte, a cântat cântarea: „Iarăși o noapte a trecut” și peste câteva ceasuri s'a dus în lumea unde nu mai este noapte.

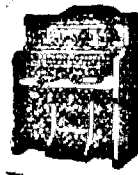
FRUMOASE BUCURII în jud. Iași. La 21 Mai, biserica din Iași a serbat ziua mamei lângă un duios program desfășurat de tineri și copii, Fr. Sava a vorbit despre răspunderea mamelor în viața de familie. O mare mulțime de ascultători au luat parte la această bucurie.

La 28 Mai, cercul tineretului din Iași, a aranjat o serbare de corari și orchestră. Întreg programul a fost o lucrare a Dubului sfânt asupra celor prezenți.

Tineretul din Iași a făcut, la 29 Mai, o excursie la Vânători-Iași unde, împreună cu tineretul din acea biserică, a alcătuit o frumoasă serbare.

Tot la 28 Mai, s'a făcut căsătoria religioasă a fr. Muzică V. cu sora P. Nicolai-ciu, în biserica din Buzdugani-Iași, de către fr. S. Jorcean.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la**

**Francisc
Keeskés
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.**

Sfințenie cu orice preț

(Urmare din pag. 2-a).

A suferit pe nedrept, a îndurat mizerie, dar a rămas curat pentru Domnul care l-a răsplătit în ceaștin. Ce pildă pentru tinerii creștin.

Mai bine să fim aruncați în cuptorul cu foc decât să ne închinăm chipului înălțat de tine împărate, au spus cei trei tineri împăratului Nebucadnețar. Funcțiile ce le aveau la curtea împăratului, traiul lipsit de grijile pământești și onoarea ce li se da, n'au putut să le erbească mințile și nici amenințările cu moartea grozavă, nu i-a clintit din credința lor vie în adevăratul Dumnezeu.

„Chiar dacă Dumnezeu în care ne încredem, nu ne va scoate din mâna ta împărate, să știi că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat”. Cu orice preț au rămas sfinți pentru Domnul. Au plătit prețul, dar le-a fost răsplătit de Dumnezeu cu vârf și îndesat.

Mai bine în grupa cu lei, decât să ascult de ordinul nechipuzit și pătimas, dat de împăratul. Cu orice preț, mă voi ruga Dumnezeului meu, celui viu și-L voi lauda. Așa a fost hotărât Daniel și așa a și făcut. A plătit prețul, dar n'a păgubit nimic, ba, dimpotrivă, a câștigat căi nici prin minte nu i-a trecut.

„Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoiu ca să câștig pe Hristos”, zice apostolul Pavel. Cu orice preț a voit să-L aibă pe Hristos și neprihănirea Lui, și le-a avut.

Gândul și ființa vieții noastre să fie: cu orice preț sfințenia vieții, pentru Dumnezeu.

Oameni „de aceeași inimă”

(Urmare din pagina 5-a)

Noi avem gânduri răzlete, naturi deosebite și de aceea locul nostru de întâlnire, pentru a deveni „aceeași inimă”, este Hristos. În El s'au întâlnit Pavel și cu Timotei. În El au devenit „aceeași inimă”. Dela Isus au învățat să nu caute de foloasele lor personale. Și dela El au învățat cum să îmbrace un chip de rob, făcându-se slujitori ai Evangheliei până la moarte.

Tinerilor, veniți să le urmăm pilda, să devenim „aceeași inimă”.

Învierea morților

de L. L. Sezonov

Învierea în Noul Testament

Starea în care se găsește acum morții, adică în starea intermediară, nu este cea de pe urmă. Această stare este vremelnică. Nu va fi așa toată veșnicia. Ne așteaptă o altă stare, cu mult mai bună, cu mult mai fericită decât cea îndată după moarte. Cu toate că sufletele celor morți, în starea în care se găsesc acum, au parte de bucurie sau suferință, totuși nu se bucură **din plin**, nici de una, nici de alta. Pentru că bucuria **deplină** pentru cei credincioși, sau suferința **deplină** pentru cei necredincioși, va începe de abia după **învierea trupurilor**. Fericirea dreptilor îndată după moarte, e mai mare decât fericirea de pe pământ; însă, fericirea după înviere, va fi mai mare decât cea îndată după moarte.

Învierea în Vechiul Testament

Învierea trupurilor, sau cum se mai zice a morților, e o învățatură de seamă în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia și în Maturizarea Credinței Creștine, Crezul. Această învățatură, în Vechiul Testament nu e descrisă pe larg, ci e doar atinsă în treacăt. De abia spre sfârșitul Vechiului Testament, învățătura despre înviere începe să mijască, din ce în ce tot mai mult.

Profetul ISAIA vorbește astfel: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile cele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară de cei morți” (Isaia 26:19).

Profetul EZECHIEL pune întrebare din partea lui Dumnezeu: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?” Apoi, tot Dumnezeu răspunde: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia” (Ezech. 37:1—14).

Credinciosul IOV întreabă și în același timp trage nădejde „că dacă omul odată mort ar putea să mai învieze, așa mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc” (Iov 14:14).

Profetul DANIEL ne spune că mulți „din cei ce dorm în țărâna pământului, se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2).

Domnul Isus Hristos, în răspunsul pe care l-a dat tagmei Saducheilor care nu credeau în înviere, a zis că, chiar Moise a crezut în înviere, atunci când a numit pe Dumnezeu „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”, și, că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii” (Luca 20:37—38). Domnul nostru era pe deplin încredințat de învierea morților. „Fratele tău”, a zis Isus, Martei, „va învia” (Ioan 11:23). Iar în Evanghelia lui Ioan, Domnul Isus Hristos, prezice învierea morților când zice: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28—29).

În Faptele Apostolilor, învierea morților, pretutindenea este adevărată ca un lucru sigur, pe temeiul învierii lui Isus Hristos. E suficient să cităm un singur verset și anume: „...și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepți” (24:15).

În Epistole, în deosebi în cele ale apostolului Pavel, învierea morților formează adevărul cel mai de seamă. Și este discutată destul de pe larg în diferitele ei aspecte sau înfățișări. Învierea lui Hristos este garanția și temeiul învierii noastre. Natura trupurilor înviate e descrisă pe larg în capitolul 15 din Corinteni. Prezența Duhului sfânt e o altă dovadă că Dumnezeu, care a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile noastre muritoare. (Rom. 8:11).

Așa dar, învierea morților, atât a celor buni, cât și a celor răi, e pe deplin învederată în Cuvântul lui Dumnezeu. Învierea morților e un CREZ cu adevărat creștin. Numai noi avem o astfel de credință despre învierea morților. Alte câteva religii mari au învățat nemurirea sufletului dincolo de mormânt. Dar numai religia creștină învață și susține învierea trupurilor. Creștinismul, de fapt, este singura credință, care susține

existența și continuitatea unei vieți complete dincolo de mormânt.

Învățătura despre învierea morților, așa după cum e descrisă în Biblie, ne asigură de mai multe lucruri de mare importanță spirituală.

Întâi, învierea morților ne asigură că personalitatea omului va continua și după moarte, și nu va fi distrusă sau înghițită, nici pierdută în neant sau necunoscut.

Al doilea, învierea morților ne asigură de recunoașterea reciprocă dincolo de mormânt. Sufletul și trupul înviat, unite laolaltă, ne vor ajuta la aceasta.

Al treilea, învierea morților ne asigură de o viață completă și din belșug dincolo de mormânt. Noi nu vom fi, cum spune apostolul, niște „suflete desbrăcate”

DELA UNIUNE

Din multe părți primim vești triste că se închid casele de rugăciune abia deschise și că unele n'au fost deschise deloc.

Înțelegem situația grea și dureroasă în care se găsesc frații noștri, neavând posibilitatea să se adune la casele de rugăciune, dar îi sfătuim să nu-și piardă răbdarea, ci să aștepte încă liniștiți și în rugăciune către Domnul, pentru autoritățile scumpei noastre Patrii, care înțelegând situația grea prin care trecem, vor lua măsuri de îndreptare.

Frații dela Uniune își fac datoria, făcând demersurile necesare pe lângă cei în drept, pentru libertatea exercitării cultului nostru.

Deci, putem spune fraților că în curând vor veni zile mai bune și pentru noi, dar trebuie să avem răbdare și credință în Dumnezeu.

„Puterea Misiunii”

Acesta e titlul unei cărți care a apărut în anul trecut și se găsește de vânzare la Depozitul de Literatură din Arad.

N'are un titlu isbitor, ca alte cărți, dar are un conținut bogat de zidire sufletească. Am citit-o și am aflat o mulțime de lucruri foarte necesare de a fi știute și trăite în viață, ca creștin și mai ales minunate sfaturi și îndrumări pentru frații lucrători.

O recomand tuturor fraților s'o cumpere, s'o citească cu toată luarea aminte, căci le va folosi și lor cum mi-a folosit mie.

IN. COMUNA COSTISA, jud. Rădăuți, a încetat din viață fr. G. Pescari. Serviciul înmormântării a fost oficiat de către premergătorul comunității, Loghin Motrescu.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Mai bine decât cum a fost

Unul dintre împărații mari al falnicului imperiu roman, a zis odată despre Roma: „Am găsit la urcarea mea pe tron ziduri de piatră și la plecarea mea le voia lăsa din marmură”.

Isus Hristos ne lasă deasemenea mai buni de cum ne-a găsit. Ne-a găsit împovărați de păcate grele și de moarte și prin sângele scump al Său, sufletele noastre se spală mai albe ca zăpada. Ne-a găsit învechiți în fărâdelegile noastre și Duhul Lui ne înnoiește asemenea unor copii. Ce minunată e lucrarea sfântă a nașterii din nou! Ai și tu o astfel de experiență cu Dumnezeu?

Cea mai de preț

Cea mai costisitoare haină din toată lumea este o hlamidă regească din insulele Sandwich, făcută din penele albe și gălbene ale unei păsări care nu mai există. În timpul din urmă, această pasăre a fost atât de rară, încât a trebuit să treacă 150 de ani pentru a putea strânge atâtea pene de câte a fost nevoie pentru această haină, despre care se spune că valorează 100 mii de lire englezești.

Totuși această haină atât de scumpă și unică în raritatea ei nu poate fi asemănată cu haina cu care îmbracă Domnul sufletele noastre, când suntem spălați în sângele Său. Haina curăției și a neprihănirii nu poate fi asemănată cu nicio haină de pe pământ. Cu toate acestea ea e așa de ieftină. O primește orice sărac și încă gratuit. Vino și tu la Domnul și vei primi cea mai frumoasă haină, haina dreptății.

Intrebare nepotrivită

Intr-o zi, Felix Neff, întâlnește pe strada orașului Lausanne pe un om bătrân, care i se păru că e un vechiu cunoscut al său și-l întrebă fără înconjur: „Prietene, cum stai cu sufletul d-tale?” Văzându-și greșala, își ceru scuze. Totuși nu era nevoie să-și ceară scuze, căci întrebarea nu credem că a fost greșită, pentru că Dumnezeu a răspuns acestei întrebări cu convingerea și pocăința aceluia căruia a fost adresată. Patru ani mai târziu, acest bătrân întâlnește pe Felix Neff și-i spuse: „Întrebarea d-tale m'a pus pe gânduri și acum pot să-ți răspund: „Cu sufletul meu stau bine”. Nimeni nu poate spune că e greșită o asemenea întrebare. Dumnezeu spune prin profetul: „Cuvântul Meu nu se va întoarce gol la Mine”.

Deosebirea

Un om îngâmfat se sculă odată în adunarea unde predica Moody și începu să povestească experiența sa cu Domnul: „Eu am fost pe muntele schimbării la față”. „Câte suflete ai întors la Domnul în anul

acesta?”, îl întrebă deodată Moody. Întrebarea a fost fulgerător de neașteptată. „Bine, eu nu știu”. „Dar ai adus vreunul?”, stăruie Moody. „Nu știu”, răspunse omul. „Munci nu vrem să ascultăm experiența d-tale de pe munte. Omul care se urcă atât de sus, încât nu mai poate privi la sârmanul păcătos, acela e totdeauna rău”.

Adesea suntem răpiți și noi în rugămintele și închinăciunea noastră pe înălțimile liniștite ale păcii și slavei. Dar e primejdios lucru să rămânem acolo. Valoa umilinței e mai potrivită atunci, căci ea ne readuce între cei care mai au nevoie de mântuire. Și câți sunt dintre aceștia încă!!

NAȘTEREA DIN NOU

(Urmare din pag. 1-a).

aducă între oameni pace și buna învoire. Dar ei dau faliment de multeori în încercarea lor. Întreaga știința, educația, cultura și progresul veacului al XX-lea nu poate face nimic pentru a salva lumea aceasta de prăpăd. Dece? Pentru că tot răul lumii iese din inima omenească și atâta vreme cât inima rămâne ceea ce e: neșpus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea, după cuvântul lui Ieremia, atâta vreme cât speranța de îndreptare nu putem avea. Și nimeni, afară de Hristos, nu poate schimba inima omenească. Dar, slavă lui Dumnezeu, că El o poate și El o schimbă! Numai prin înnoirea inimilor, numai prin nașterea din nou se poate aduce pace și înțelegere pe pământ. Oamenii nu pot fi în pace între ei atâta vreme cât nu sunt în pace cu Dumnezeu.

Însă de nașterea din nou nu atârnă numai mântuirea lumii, ci și mântuirea mea și a ta, iubite ascultător. Isus spune categoric: „Trebuie să vă nașteți din nou”! „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Nu uitați că în veșnicie nu există decât două locuri: raiul și iadul. Dacă nu ești născut din nou, în raiu nu intri, și dacă nu mergi în raiu, iadul va fi partea ta, vrei nu vrei!

Prin urmare, porunca de a te naște din nou nu sună numai pentru criminalul din Japonia și pentru bețivul din cârciumă. Ea sună și pentru tine, iubite ascultător. Soarta ta veșnică atârnă de nașterea ta din nou.

Poate în gândul tău spui că ești un om bun și de treabă. Nu iuta însă, că Isus a spus chiar lui Nicodim, un om foarte cum se cade, un învățător al legii, cinstit și onorat pentru viața lui bună, chiar lui i-a spus: „Trebuie să te naști din nou”!

Poate o să întrebi: ce să fac

pentru a fi născut din nou? Răspunsul este foarte simplu. Domnul Isus bate la ușa inimii tale, acum când auzi aceste cuvinte. Nu auzi vocea Lui care îți spune: „Iată, stau la ușă și bat!”? Deschide-i larg ușa inimii tale acum și El va intra îndată în ea, oricât ar fi ea de rea. Predă-te Lui cu totul și primește-L ca Domn al vieții tale. Lasă ca inima ta să fie inundată de dragostea Lui. În clipa aceasta cea mai fericită minune se va petrece în viața ta. Tu vei deveni un om nou în Hristos! Tu vei fi iertat și desrobbit de păcatul tău. Vei fi înnoit și sfântit. Vei simți că Isus e în inima și în viața ta. Vei fi cel mai fericit om de pe pământ. Vei începe să cânti plin de veselie:

O schimbare s'a făcut în viața mea,

Intrând Isus în inimă,

Am lumina de mult dorită în suflet,

Intrând Isus în inimă!

ÎN ZIUA DE 26 MAI a. e. s'a ținut în orașul Hotin-Basarabia, înmormântarea sorei Elena Păslaru, care a trecut la Domnul în vârstă de 51 ani. Serviciul înmormântării a fost condus de fratele Ilie Ciornei, împreună cu alți frați, iar corul local a cântat spre slava Domnului.

FRĂȚII DIN SULIȚA-NOUA, au avut o mare bucurie sufletească, în ziua a doua de Rusalii. A fost oficiat un botez Nou-Testamental de către fratele Nichita Dervovoi, cu un suflet, căci celelalte 20 de suflete care trebuia să fie botezate, au fost împiedecate să vină din cauza revărsării Prutului. Cu această ocazie ne-au vizitat fr. Craighead, împreună cu fr. și sora Starmer din București, îmbărbătându-ne din Cuvântul Domnului. De asemenea, frații Nichifor Marcu, Bejenaru Niculăi și sora Lidia Căldăraru, au vorbit din Cuvântul Domnului. Corul local, condus de fr. Niculăi Surdu, a cântat spre slava Domnului. A cântat și corul fraților din Mălinești. După terminarea serviciului, două suflete s'au predat Domnului.